

Brusel 16. října 2017
(OR. en)

13139/17

Interinstitucionální spis:
2016/0397 (COD)

SOC 636
EMPL 483
CODEC 1576

ZPRÁVA

Odesílatel:	Výbor stálých zástupců
Příjemce:	Rada
Č. předchozího dokumentu:	12844/17
Č. dok. Komise:	15642/16 + ADD 1 - ADD 8 - COM(2016) 815 final
Předmět:	Návrh NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY, kterým se mění nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení a nařízení (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004 (Text s významem pro EHP a Švýcarsko) – částečný obecný přístup

I. ÚVOD

Dne 13. prosince 2016 předložila Komise návrh, kterým se mění nařízení (ES) č. 883/2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení a nařízení (ES) č. 987/2009, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (ES) č. 883/2004. Obecným cílem návrhu je pokračovat v modernizaci pravidel EU pro koordinaci sociálního zabezpečení tím, že budou jasnější a spravedlivější a že se zlepší jejich vymahatelnost, což přispěje k usnadnění volného pohybu osob v EU.

Návrh se zaměřuje zejména na pět oblastí: i) dávky v nezaměstnanosti, ii) dávky dlouhodobé péče, iii) přístup ekonomicky neaktivních mobilních občanů k určitým sociálním dávkám, iv) rodinné dávky a v) právní předpisy použitelné pro vyslané a přidělené pracovníky a osoby pracující ve dvou nebo více členských státech.

Jako právní základ je navržen článek 48 Smlouvy o fungování Evropské unie, který vyžaduje, aby Evropský parlament a Rada jednaly řádným legislativním postupem.

Evropský parlament postoj v prvním čtení dosud nepřijal.

Evropský hospodářský a sociální výbor vydal stanovisko dne 5. července 2017.

Výbor regionů vydal stanovisko na svém zasedání konaném ve dnech 12. a 13. července 2017.

II. JEDNÁNÍ V RÁMCI PŘÍPRAVNÝCH ORGÁNŮ RADY

Pracovní skupina pro sociální otázky se začala návrhem zabývat v lednu 2017. Maltské předsednictví se zaměřilo na ty části návrhu, jež se týkají rovného zacházení a přístupu ekonomicky neaktivních mobilních občanů k určitým sociálním dávkám a použitelných právních předpisů. U většiny ustanovení bylo dosaženo zásadního pokroku. Na konci funkčního období maltského předsednictví však bylo stále zapotřebí, aby se na těchto dvou právně a technicky velmi složitých otázkách dále pracovalo. Zpráva o pokroku přeložená na červnovém zasedání Rady EPSCO obsahovala seznam 6 hlavních otázek, o nichž bylo třeba vést další technická jednání (dokument 9524/17, s. 18). V projednávání obou výše uvedených nedořešených otázek pokračovalo estonské předsednictví.

Ve věci **rovného zacházení** se delegace lišily v názorech na to, jakým způsobem kodifikovat nejnovější judikaturu¹, zejména pak na to, zda tuto judikaturu kodifikovat v plném rozsahu, částečně nebo vůbec ne. Zatímco většina členských států si uvědomovala, že ohledně úplné kodifikace nejnovější judikatury není možné dosáhnout kompromisu, některé členské státy byly i proti částečné kodifikaci.

¹ Věci C-140/12 Brey, C-333/13 Dano, C-67/14 Alimanovic, C-299/14 Garcia-Nieto a C-308/14 Komise v. Spojené království.

Dne 11. října potvrdil Výbor stálých zástupců obecný názor, že nejlepším řešením je pokračovat bez kodifikace. Na základě rozpravy v Coreperu předkládá předsednictví předmětné znění Radě bez bodu odůvodnění (5aa) o státních příslušnících třetích zemí, na něž se nařízení vztahuje, který bez operativních ustanovení kodifikujících judikaturu prostřednictvím odkazů na směrnici o právech občanů ztratil smysl. V bodu odůvodnění (5-a) vypustilo předsednictví slovo „obecný“ vztahující se k zásadě rovného zacházení, aby bylo znění bodu odůvodnění jasnější.

K rozhodnutí nekodifikovat si ponechala výhradu delegace AT.

Ve věci **použitelných právních předpisů** se předsednictví snažilo dosáhnout větší vyváženosti znění tím, že se zaměřilo na připomínky vznesené různými členskými státy při jednáních během maltského předsednictví. O řadě otázek bylo na technické úrovni (tj. na úrovni Pracovní skupiny pro sociální otázky) dosaženo obecné shody, přičemž Výbor stálých zástupců se při jednání dne 11. října zaměřil na tři nedořešené otázky, které jsou uvedeny ve zprávě pro Coreper (dokument 12844/17).

Pokud jde o předchozí účast (čl. 14 odst. 1) a dobu mezi následnými vysláními (čl. 14 odst. 1a), PT rozeslalo poznámku, podle níž by se podmínka předchozí účasti po dobu tří měsíců měla týkat pouze 60 % osob vyslaných zaměstnavatelem. Byly vzneseny otázky, zda by bylo možné toto v praxi uplatňovat. Některé delegace požádaly o zkrácení doby předchozí účasti na jeden až dva měsíce, zatímco jiné chtěly prodloužit dobu mezi následnými vysláními na tři měsíce. Předsednictví rovněž konstatovalo poměrně velkou podporu pro svůj kompromisní návrh. Nicméně v obou odstavcích ve znění určeném k projednání na úrovni Rady ponechalo počet měsíců v závorkách.

Pokud jde o otázku činností vykonávaných ve více členských státech (čl. 14 odst. 5a), delegace AT, BE, DE, FR, LU a NL předložily společnou poznámku, v níž čl. 14 odst. 5a vychází z původního návrhu Komise a obsahuje ustanovení o přezkumném mechanismu, kterým se každých 24 měsíců určují použitelné právní předpisy. Předsednictví nicméně zaznamenalo, že velký počet delegací podporuje jeho návrh.

Pokud jde o otázku zpětného účinku rozhodnutí o zrušení nebo opravě dokumentu (čl. 19 odst. 2), některé delegace požádaly, aby se rozlišovalo mezi chybou a podvodem, neboť je znepokojuje případná administrativní zátěž a dopady na práva dotčených osob. Předsednictví však konstatovalo, že mnoho delegací i v tomto případě podpořilo znění jeho návrhu.

S ohledem na jednání v Coreperu a odlišná stanoviska delegací k různým otázkám se předsednictví domnívá, že kompromisní návrh ve znění předloženém Coreperu je náležitě vyvážený a že pokud by kterákoliv ze tří uvedených citlivých a složitých otázek byla pozměněna, bylo by nutné znovu posoudit ostatní prvky.

Předsednictví proto potvrzuje svůj kompromisní návrh týkající se použitelných právních předpisů, který předkládá Radě EPSCO.

Kompromisní znění je uvedeno v přílohách této zprávy, a to v příloze I (rovné zacházení) a příloze II (použitelné právní předpisy). Číslování odstavců vychází z návrhu Komise (dokument 15642/16).

Zbývající výhrady: CZ, DK, IE, NL, PL a UK si ponechaly výhradu parlamentního přezkumu, PL konkrétní výhradu k článku 12 a SK jazykovou výhradu.

Komise v této fázi potvrdila svůj původní návrh a ponechala si výhradu k veškerým jeho změnám.

IV. ZÁVĚR

Rada EPSCO se vyzývá, aby kompromisní znění uvedené v přílohách I a II této zprávy přezkoumala v zájmu dosažení částečného obecného přístupu na svém zasedání dne 23. října 2017.

Ustanovení návrhu týkající se bodu: *Rovné zacházení a přístup k sociálním dávkám*

Nařízení (ES) č. 883/2004

2. bod odůvodnění

Pro přijetí vhodných opatření v oblasti sociálního zabezpečení jiných než zaměstnaných osob Smlouva nestanoví jiné pravomoci než ty, které jsou uvedeny v článku 308.

Bod odůvodnění 2a

Články 45 a 48 Smlouvy o fungování Evropské unie zajišťují volný pohyb pracovníků, což zahrnuje odstranění jakékoli diskriminace na základě státní příslušnosti, a stanoví přijetí takových opatření v oblasti sociálního zabezpečení, která jsou k zajištění tohoto volného pohybu pracovníků nezbytná. Podle článku 21 Smlouvy o fungování Evropské unie má navíc každý občan Unie právo svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států s výhradou omezení a podmínek stanovených ve Smlouvách a v opatřeních přijatých k jejich provedení.

5. bod odůvodnění

Je nezbytné, aby v rámci této koordinace byla v Unii dotčeným osobám zaručena rovnost zacházení podle různých vnitrostátních právních předpisů.

Bod odůvodnění 5(-a)

Při uplatňování zásady rovného zacházení stanovené tímto nařízením musí být respektována judikatura Soudního dvora. Soudní dvůr vyložil uvedenou zásadu a vztah mezi tímto nařízením a směrnicí 2004/38/ES ve svých nedávných rozsudcích ve věcech C-140/12 Brey, C-333/13 Dano, C-67/14 Alimanovic, C-299/14 Garcia-Nieto a C-308/14 Komise v. Spojené království.

Bod odůvodnění 5a

[...]

Bod odůvodnění 5b

[...]

Bod odůvodnění 5c

[...]

47. bod odůvodnění

Toto nařízení ctí základní práva a dodržuje zásady uznávané Listinou základních práv Evropské unie a Evropskou úmluvou o lidských právech.

48. bod odůvodnění

[...]

Článek 4

Rovnost zacházení

Nestanoví-li toto nařízení jinak, požívají osoby, na které se toto nařízení vztahuje, stejné dávky a mají podle právních předpisů kteréhokoliv členského státu stejné povinnosti jako jeho státní příslušníci.

Ustanovení návrhu týkající se bodu: *Použitelné právní předpisy*

Nařízení (ES) č. 883/2004

Bod odůvodnění 18b

V příloze III hlavě FTL nařízení Komise (EU) č. 965/2012 ze dne 5. října 2012, kterým se stanoví technické požadavky a správní postupy týkající se letového provozu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 216/2008, ve znění nařízení Komise (EU) č. 83/2014 ze dne 29. ledna 2014, kterým se mění nařízení (EU) č. 965/2012, kterým se stanoví technické požadavky a správní postupy týkající se letového provozu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 216/2008, je pojem „mateřské letiště“ pro členy letové posádky a posádky palubních průvodčích definován jako místo, které provozovatel určí členovi posádky, v němž člen posádky obvykle začíná a končí dobu služby nebo sérii dob služby a v němž provozovatel za normálních okolností není odpovědný za ubytování dotčeného člena posádky.

Článek 11

Obecná pravidla

5. Činnost, kterou člen letové posádky nebo posádky palubních průvodčích vykonává v oblasti osobní nebo nákladní letecké dopravy, se považuje za činnost vykonávanou v členském státě, ve kterém se nachází jeho mateřské letiště ve smyslu přílohy III hlavy FTL nařízení Komise (EU) č. 965/2012 ze dne 5. října 2012, kterým se stanoví technické požadavky a správní postupy týkající se letového provozu podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 216/2008, ve znění nařízení Komise (EU) č. 83/2014/EU ze dne 29. ledna 2014.

Článek 12

Zvláštní pravidla

1. Osoba, která jako zaměstnanec provozuje v členském státě činnost jménem zaměstnavatele, jenž zde běžně vykonává své činnosti, a která je tímto zaměstnavatelem přidělena do jiného členského státu, aby zde konala práci jménem tohoto zaměstnavatele, podléhá i nadále právním předpisům prvního členského státu, nepřesahuje-li předpokládaná doba trvání takové práce 24 měsíců a nenahrazuje-li tato osoba jiného dříve přiděleného zaměstnance, na něhož se vztahuje tento odstavec, nebo samostatně výdělečně činnou osobu, na kterou se vztahuje odstavec 2.

2. Na osobu, která obvykle vykonává samostatnou výdělečnou činnost v jednom členském státě a která se rozhodne vykonávat podobnou činnost v jiném členském státě, se nadále vztahují právní předpisy prvního členského státu, nepřesahuje-li předpokládaná doba trvání takové činnosti 24 měsíců a nenahrazuje-li tato osoba jiného dříve přiděleného zaměstnance, na něhož se vztahuje odstavec 1, nebo samostatně výdělečně činnou osobu, na kterou se vztahuje tento odstavec.

- 2a. Pokud zaměstnanec, na něhož se vztahuje odstavec 1, nebo samostatně výdělečně činná osoba, na kterou se vztahuje odstavec 2, práci nebo činnost nedokončí a nahradí je jiná osoba, na tuto jinou osobu se nadále vztahují právní předpisy členského státu, ze kterého byla přidělena nebo ve kterém obvykle vykonává činnost jako samostatně výdělečně činná osoba, nepřesahuje-li celková doba trvání, po jakou tuto práci nebo činnost všechny dotčené osoby ve druhém členském státě vykonávají, 24 měsíců a jsou-li splněny ostatní podmínky stanovené v odstavci 1 nebo 2.

Článek 72

Úkoly správní komise

- ea) poskytuje Evropské komisi stanoviska k návrhům prováděcích aktů podle článku 76a před jejich přijetím postupem uvedeným v tomto článku a předkládá Evropské komisi příslušné návrhy na revizi uvedených prováděcích aktů;

Článek 75a²

Povinnosti příslušných orgánů

1. Příslušné orgány zajistí, aby jejich instituce byly informovány o veškerých právních a jiných předpisech, včetně rozhodnutí správní komise, v oblastech a za podmínek stanovených tímto nařízením a prováděcím nařízením, a aby je uplatňovaly.
2. S cílem zajistit, že budou správně určeny použitelné právní předpisy, podporují příslušné orgány ve svých členských státech podle potřeby spolupráci mezi svými institucemi a dalšími příslušnými subjekty, jako jsou inspektoráty práce.

Článek 76a

Pravomoc přijímat prováděcí akty

1. Komise přijme prováděcí akty s cílem stanovit postup, případně včetně lhůt, který je třeba dodržet, aby bylo zajištěno provádění za jednotných podmínek podle článků 12 a 13 tohoto nařízení. Těmito prováděcími akty se stanoví standardní postupy vymezuující:

² Upozorňujeme, že v souladu s návrhem Komise je tento článek vložen do hlavy „Různá ustanovení“.

- vydávání, formát a obsah přenositelného dokumentu, kterým se potvrzují právní předpisy v oblasti sociálního zabezpečení, jež se použijí na držitele,
 - ověření nezbytných prvků před vydáním, zrušením nebo opravením dokumentu,
 - zrušení nebo opravení dokumentu vydávající institucí v souladu s články 5 a 19a prováděcího nařízení.
2. Tyto prováděcí akty se přijímají přezkumným postupem podle čl. 76b odst. 2 tohoto nařízení.
 3. [...]

Článek 76b

Přezkumný postup

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.
2. Odkazuje-li se na tento článek, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.
3. Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Evropská komise navrhovaný prováděcí akt nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.

Nařízení č. 987/2009

Článek 1

Definice

- 2ea) „podvodem“ jakékoli úmyslné jednání nebo úmyslné opomenutí jednat, které je v rozporu s právními předpisy dotyčného členského státu nebo členských států, se základním nařízením nebo s tímto nařízením a jehož cílem je získat nebo pobírat dávky sociálního zabezpečení nebo se vyhnout placení příspěvků sociálního zabezpečení;

Článek 5

Právní síla dokumentů a podpůrných dokladů vydaných v jiném členském státě

1. Dokumenty vydané institucí členského státu a prokazující postavení osoby pro účely základního nařízení a prováděcího nařízení, jakož i podpůrné doklady, na základě kterých byly dokumenty vydány, uzná instituce jiného členského státu, pokud nebyly zrušeny nebo prohlášeny za neplatné členským státem, který je vydal.
 - 1a. Jestliže nejsou vyplněny všechny části označené jako povinné, instituce členského státu, která dokument obdrží, neprodleně informuje o této vadě dokumentu vydávající instituci. Vydávající instituce dokument buď co nejdříve opraví, nebo potvrdí, že podmínky pro vydání dokumentu nejsou splněny. Pokud nejsou chybějící povinné informace poskytnuty do třiceti pracovních dnů, může dožadující instituce postupovat tak, jako kdyby dokument nebyl nikdy vydán, a v takovém případě informuje o této skutečnosti vydávající instituci.³

³ *V pozdější fázi bude možná zapotřebí případné přechodné ustanovení, pokud jde o platnost dokumentů vydaných před vstupem tohoto pozměňujícího nařízení v platnost.*

2. Aniž je dotčen článek 19a, v případě pochybnosti o platnosti dokumentu nebo správnosti skutečností, na nichž se dokument zakládá, se instituce členského státu, která dokument obdrží, obrátí na instituci, jež dokument vydala, a požádá ji o nezbytná vyjasnění a popřípadě o zrušení nebo opravu tohoto dokumentu. Vydávající instituce opětovně zváží důvody pro vydání příslušného dokumentu a případně tento dokument zruší nebo opraví.
3. V případě pochybností o informacích poskytnutých dotyčnou osobou nebo dotyčnými osobami, o platnosti dokumentů nebo podpůrných dokladů nebo o správnosti skutečností, na nichž se dokument zakládá, přistoupí každá dotyčná instituce na žádost příslušné instituce k nezbytnému ověření těchto informací nebo dokumentů, pokud je možné je provést.
4. Pokud nebylo mezi dotčenými institucemi dosaženo shody, může být věc po uplynutí jednoho měsíce následujícího po dni, kdy instituce, která dokument obdržela, podala žádost, předložena prostřednictvím příslušných orgánů správní komisi. Správní komise se pokusí o sblížení rozdílných stanovisek do šesti měsíců ode dne, kdy jí byla věc předložena. V rámci tohoto procesu a v souladu s článkem 72a základního nařízení může správní komise přijmout rozhodnutí o výkladu příslušných ustanovení základního nařízení a tohoto nařízení. Příslušné orgány a dotčené instituce přijmou opatření nezbytná k uplatňování takového rozhodnutí správní komise, aniž je dotčeno právo orgánů, institucí a dotčených osob účastnit se řízení a obracet se na soudy stanovené právními předpisy členských států, tímto nařízením nebo Smlouvou.

Článek 14

Podrobnosti týkající se článků 12 a 13 základního nařízení

1. Pro účely čl. 12 odst. 1 základního nařízení je „osobou, která jako zaměstnanec provozuje v členském státě činnost jménem zaměstnavatele, jenž zde běžně vykonává své činnosti, a která je tímto zaměstnavatelem vyslána do jiného členského státu“ rovněž osoba, která byla zaměstnána za účelem vyslání do jiného členského státu, pokud se na tuto dotyčnou osobu po dobu alespoň [tří] měsíců bezprostředně před zahájením jejího zaměstnání již vztahovaly právní předpisy členského státu, ve kterém je usazen její zaměstnavatel.
 - 1a. Pokud byla osoba vyslána v souladu s čl. 12 odst. 1 základního nařízení nebo vykonávala činnost jako samostatně výdělečně činná v jiném členském státě v souladu s čl. 12 odst. 2 základního nařízení po dobu celkem 24 měsíců, ať již nepřetržitě nebo s přerušením netrvajícím déle než [dva] měsíce, pro daného zaměstnance nebo samostatně výdělečně činnou osobu a pro tentýž členský stát nesmí začít běžet nová doba podle čl. 12 odst. 1 nebo odst. 2, dokud od konce předchozí doby neuplynuly alespoň [dva] měsíce.
 - 5a. Pro účely hlavy II základního nařízení se „sídlem nebo místem podnikání“ rozumí sídlo nebo místo podnikání, kde jsou přijímána zásadní rozhodnutí podniku a kde jsou vykonávány funkce jeho ústřední správy. Při určení sídla nebo místa podnikání se vezme v úvahu řada faktorů, mimo jiné:
 - (i) místo bydliště hlavních řídicích pracovníků,
 - (ii) místa, kde se konají valné hromady,
 - (iii) místo, kde jsou uloženy správní a účetní doklady,
 - (iv) místo, kde jsou převážně prováděny finanční a zejména bankovní transakce,
 - (v) obrat, pracovní doba, počet poskytnutých služeb nebo příjem,
 - (vi) obvyklá povaha vykonávané činnosti.

Toto určení se provádí v rámci celkového posouzení, přičemž se náležitě zohlední každé z výše uvedených kritérií. Správní komise stanoví podrobný postup, jak určení provádět.

12. Pro účely použití článku 13 základního nařízení se na osobu, která má bydliště mimo území Unie a vykonává svou činnost jako zaměstnaná osoba nebo osoba samostatně výdělečně činná ve dvou nebo více členských státech, použijí obdobně ustanovení základního nařízení a prováděcího nařízení o určení použitelných právních předpisů za podmínky, že se za její bydliště považuje místo v tom členském státě, v němž dotčená osoba vykonává většinu svých činností ve smyslu pracovní doby na území Unie.

Článek 15

Postupy pro používání čl. 11 odst. 3 písm. b) a d), čl. 11 odst. 4, čl. 11 odst. 5 a článku 12 základního nařízení (týkajících se poskytování informací dotčeným institucím)

2. Odstavec 1 se použije obdobně na osoby, na které se vztahuje čl. 11 odst. 3 písm. d) a čl. 11 odst. 5 základního nařízení.

Článek 16

Postup pro používání článku 13 základního nařízení

1. Osoba, která vykonává činnosti ve dvou nebo více členských státech, o tom uvědomí instituci určenou příslušným orgánem členského státu, v němž má své bydliště. Tuto informaci může jménem dotčené osoby poskytnout také její zaměstnavatel.

2. Určená instituce místa bydliště neprodleně určí právní předpisy použitelné na dotčenou osobu s ohledem na článek 13 základního nařízení a článek 14 prováděcího nařízení. Pokud určená instituce určí, že se použijí právní předpisy členského státu, ve kterém se tato instituce nachází, informuje o určení použitelných právních předpisů určené instituce jednotlivých členských států, v nichž je činnost vykonávána nebo kde se nachází zaměstnavatel.
3. Pokud určená instituce místa bydliště určí, že se použijí právní předpisy jiného členského státu, toto určení je prozatímní a dotčená instituce o tomto prozatímním určení použitelných právních předpisů neprodleně informuje určené instituce jednotlivých členských států, v nichž je činnost vykonávána nebo kde se nachází zaměstnavatel. Prozatímní určení se stane definitivním dva měsíce poté, co o něm byly uvědoměny instituce určené příslušnými orgány dotčených členských států, pokud alespoň jedna z těchto institucí určené instituci místa bydliště do konce této dvouměsíční lhůty nesdělí, že prozatímní určení ještě nemůže přijmout nebo že v této věci zaujala odlišné stanovisko.
5. Příslušná instituce členského státu, jejíž právní předpisy jsou určeny jako použitelné, ať už prozatímně nebo s konečnou platností, uvědomí o tomto určení neprodleně dotčenou osobu a jejího zaměstnavatele.

Článek 19

Informování dotyčných osob a zaměstnavatelů

3. Pokud je instituce požádána o vydání výše uvedeného potvrzení, musí provést řádné posouzení podstatných skutečností pro použití pravidel stanovených v hlavě II základního nařízení a potvrdit, že informace uvedené v potvrzení jsou správné.

Článek 19a

Spolupráce v případě pochybností o platnosti vydaných dokumentů v souvislosti s použitelnými právními předpisy

1. V případě pochybností o platnosti dokumentu prokazujícího postavení osoby pro účely použitelných právních předpisů nebo o správnosti skutečností, na nichž se dokument zakládá, se instituce členského státu, která dokument obdrží, obrátí na instituci, jež dokument vydala, a požádá ji o nezbytná vyjasnění a popřípadě o zrušení nebo opravu dokumentu. Dožadující instituce musí svoji žádost odůvodnit a doložit relevantní podpůrné doklady, na kterých se žádost zakládá.
2. Po obdržení takové žádosti vydávající instituce znovu zváží důvody pro vydání příslušného dokumentu a pokud je odhalena chyba, tento dokument zruší nebo opraví, a to do 30 pracovních dnů od obdržení žádosti. Zrušení nebo oprava mají zpětný účinek. Avšak v případech, kdy existuje riziko nepřiměřeného dopadu, zejména riziko ztráty postavení jako pojištěné osoby během celého příslušného období nebo jeho části ve všech dotčených členských státech, zváží členské státy použití článku 16 základního nařízení. Pokud se vydávající instituce na základě dostupných důkazů domnívá, že není pochyb o tom, že se žadatel o dokument dopustil podvodu, neprodleně a se zpětným účinkem tento dokument zruší nebo opraví.
3. Pokud vydávající instituce poté, co znovu zvážila důvody pro vydání dokumentu, žádnou chybu neodhalí, předá dožadující instituci veškeré dostupné doklady, a to do 30 pracovních dnů od obdržení žádosti. V naléhavých případech, kdy důvody naléhavosti jsou v žádosti jasně uvedeny a zdůvodněny, tak musí učinit ve lhůtě do deseti pracovních dnů od obdržení žádosti, a to i přesto, že vydávající instituce ještě může zvažovat důvody podle výše uvedeného odstavce 2.

4. Pokud má dožadující instituce po obdržení dostupných dokladů nadále pochybnosti o platnosti dokumentu nebo správnosti skutečností, na nichž se údaje v něm obsažené zakládají, nebo o správnosti informací, na jejichž základě byl dokument vydán, může v tomto smyslu předložit důkazy a podat další žádost o vysvětlení a případně zrušení nebo opravu tohoto dokumentu vydávající institucí v souladu s výše stanoveným postupem a lhůtami.
5. Pokud pochybnosti přijímající instituce přetrvávají a není-li mezi dotčenými institucemi dosaženo dohody, použije se čl. 5 odst. 4.

Článek 73⁴

Vyrovnání peněžitých a věcných dávek a odvodů neoprávněně poskytnutých nebo vyplacených v případě prozatímního přiznání dávek nebo zpětné změny použitelných právních předpisů

⁴ Pracovní skupina pro sociální otázky rozhodla odložit rozpravu o článku 73 a vrátit se k ní při projednávání HLAVY IV prováděcího nařízení.